

Иван Вазов

Хисарските развалини

От векове бивши скелети печални,
стърчат тия голи стени
и будят в нас мисли и спомени жални
за някакви минали дни,

когато светът е на цезари хищни
свещеното иго носил
и гробници крепки, грамадни и пищни
за своята свобода градил.

Сега тук е пусто. В тез силни огради
съдбата отвори пролом,
безпечно по глухите, диви грамади
змията пълзи мълчешком.

Отдавна гръм арките не е разтрясвал,
в стените див бурен вирей
и в рова дълбоки, що тях е опасвал,
орачът пшеницата сей.

И векове цели погребани плуят
край тия сломени стени,
тръби и гърмежи за бой се не чуят,
а враните грачат едни.

Останки бездушни, следи запустели,
величье зарито в прахът!
Кат гробове глухи в тез красни предели
навяват скръб на духът!

И тук, де е всичко шум, хубост и радост,
вий спите под синия свод:
едни застарели сред толкова младост,
едни мъртви сред толкоз живот!

Хисар, юли 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5172>]